

BOVENTONEN

ROB MAAS

**BOVEN
TONEN**

RMICT Publishing, Waalre 2021

© Rob Maas, 2021

© RMICT Publishing, Waalre 2021

Fotografie omslag: Patrick Claes

Fotomodel: Laura Caers

Redactie: Jolanda van der Toorn-Hoeksma

Vormgeving: Rolf Thijsen – Deamer Media Design

ISBN 978 90 831 7196 8

NUR 301

eerste druk augustus 2021

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Zorgvuldig begint Zahra het bolletje te tekenen. Ze gebruikt pastelkrijt. De doos met krijtjes lijkt op de Rembrandt-doos die ik thuis heb. De kleuren zijn zacht en subtiel, en lopen langzaam over naar de volgende tint.

Haar voorraad is duidelijk groter dan die van mij. De doos moet minstens tweehonderd zachte pastels hebben, met prachtige overgangen van gelen, naar groenen, naar blauwen, naar roden. Met mijn vijftig kleurtjes ben ik een stuk minder subtiel dan deze professionele zielenlezeres.

Ze kijkt onderzoekend mijn kant op, draait haar hoofd een paar graden naar beneden en staart met een speurende, maar zachte blik, in de richting van mijn hartstreek. Ik hoef niets te zeggen. Ik mag zelfs niets zeggen, althans, nu nog even niet. Zij bepaalt wat er gebeurt en wat er wordt gezegd. Zahra observeert me. Ze kan mijn innerlijk waarnemen en zich verplaatsen in mijn persoon.

Ze kijkt vriendelijk en ziet er vrouwelijk en verzorgd uit. Ze zal ongeveer van mijn leeftijd zijn, misschien iets jonger, en heeft me als welkomstdrankje een kop koffie gebracht, met daarin een klein beetje melk, niet te veel, niet te weinig. Zelf drinkt ze groene thee. Theeblaadjes, bijeengehouden in een thee-ei. Thee uit zakjes, daar houdt ze niet van. Ze heeft een potje gezet, want, zegt ze: 'Thee drink je niet per glas. Thee vraagt uit zichzelf om in meerdere glazen gedronken te worden.'

Een klein beetje onwennig onder haar zoekende blik gaan mijn ogen ondertussen de ruimte door waarin we zitten. Het is een verbouwde garage, die nu in gebruik is als kantoor, praktijkruimte, atelier. Aan de muur hangen kunstwerken die Zahra gemaakt heeft. Ze ziet dat ik naar haar schilderijen kijk die fel gekleurd zijn en een intensiteit

hebben van de gebrandschilderde glas-in-loodramen zoals je die op een zonnige dag in de donkere kerken in het zuiden van Frankrijk tegen kunt komen.

‘Kunst geeft geluk’, zegt ze, ‘mijn hart maakt vreugdesprongetjes van mooie kunst.’

Met mijn mondhoeken maak ik een flauwe glimlach, maar ik zie dat ze zich weer focust. Ze keert zich nu naar binnen en ik vermoed dat ze nadenkt over de openingszin van haar analyse.

‘Ik ga een bolletje tekenen’, begint ze. ‘Een zielsbolletje dat staat voor de persoon die ik ga tekenen. De ruimte om het bolletje heen geeft aan wat je uitstraalt en wat je naar je toe trekt. Ik lees daaruit waar jij mee bezig bent. Binnen in het bolletje zie ik nog meer op zielsniveau.’

‘Ik maak contact met de energie van je ziel en ik geef de richting aan die jouw ziel adviseert. Maar ik voel al bij jou dat binnen en buiten het bolletje gewoon door elkaar kunnen bewegen, omdat jij, op één of andere manier, best wel iemand bent die...’

Ze hapert even in haar analyse en zucht zachtjes, alsof ze zelf verrast is door hetgeen ze doorkrijgt en door wat ze ziet.

‘Wat ik eigenlijk wil zeggen is dat jij iemand bent die op een hoger bewustzijnsniveau leeft. Innerlijk weet jij heel veel. Je mag je véél bewuster gaan worden hoe hoog jouw bewustzijnsniveau is. Maar ik zie dat het allemaal wel goed komt.’

Aan de andere kant van de tafel zit ik te genieten van haar gezellige manier van praten en de dingen die ze zegt. Ergens ben ik niet eens zo verbaasd over haar opening. Sinds een paar jaar voel ik bewust levensenergie door mijn lichaam stromen. Het is een subtiele elektromagnetische stroom die door mijn lijf beweegt. Het is een prachtige en intense ervaring en het geeft vanbinnen een heerlijk gevoel. Maar zoals wel vaker het geval is met intense ervaringen, kunnen ze je hele leven op zijn kop zetten. En dat heeft het bij mij

gedaan. Ik ben er compleet door bevangen. Ik heb voor onbepaalde tijd mijn baan opgezegd, om uit te zoeken wat er aan de hand is.

Zahra pakt de draad weer op.

‘Ik begin met geel. Geel betekent dat jij een heel gevoelige persoonlijkheid bent. Je voelt andere mensen supergoed aan en kan daar ook best wel last van hebben. Je bent wel bezig meer te filteren en duidelijker je grenzen aan te geven. Eerst ging je meer mee met de energie van een ander. Nu denk je vaker: wat wil ik nou zelf? Je zit in een fase waarin je op zoek bent naar het nieuwe. Een soort tussenfase. En die fase kan ook best wel irritant zijn, want er gebeurt energetisch van alles. Maar jouw denken heeft zoets van: Doorgaan! Ik wil vooruit.’

Ze praat door, terwijl ik nog steeds nauwelijks iets heb gezegd. En tegelijkertijd tekent ze.

Geel, lichtgroen, een beetje oranje aan de buitenkant van het bolletje. Ze veegt de pastel uit met haar rechterwijsvinger zodat de kleuren vloeiend in elkaar overlopen.

Geel, groen, oranje, rood, paars, blauw in allerlei nuances, aan de binnenkant van het bolletje.

En dan ben ik aan de beurt om iets te zeggen, en ik vertel haar over mijn persoonlijke ontdekking van de subtiele levensenergie en dat mensen mij aanraadden er ‘iets mee te gaan doen’.

Maar wat dan, vroeg ik me af en met die vraag heb ik twee jaar rondgelopen.

Nu weet ik het en ik vertel Zahra mijn plan. ‘Ik wil mijn ervaring doorgeven aan zo veel mogelijk mensen, eigenlijk aan iedereen die er voor openstaat. Het is een enorme verrijking, dé ontdekking van mijn leven en ik gun het iedereen om dit te mogen ervaren.’

Zahra knikt bevestigend.

‘Het is misschien wel het mooiste wat ik in mijn leven heb ontdekt. Als je de symboliek begrijpt, dan zul je ontdekken dat het er altijd al

is geweest, in alle culturen. De symbolen kom je overal tegen. Daar komt nog bij dat het helemaal niet moeilijk is. Je hoeft alleen maar te ontdekken wat je echt voelt', zeg ik.

Zahra glimlacht.

'Ik wil mijn ervaring documenteren en mijn kennis vermenigvuldigen door hem te delen. Ik ga een boek schrijven. Geen studieboek, geen handleiding. Het wordt een roman. Het moet *gewoon* leuk zijn om te lezen en tussen de regels door deel ik mijn kennis met iedereen die er voor openstaat. Als ik de lezer op ten minste één manier kan inspireren om op zoek te gaan naar de levensenergie die in hemzelf of haarzelf verborgen zit, dan is mijn doel al bereikt.'

'Kijk hier', zegt Zahra, 'kijk, er gaat een krachtige rilling door me heen. Kippenvel. Dát moet je doen. Dát is het. Dat is het voor jou. En ik zal als eerste jouw boek kopen!'

We praten nog wat verder en opnieuw vermeldt ze het gevoel dat ze enkele minuten eerder kreeg. 'Ik heb er nog steeds kippenvel van.'

Zahra kijkt naar de klok. 'Is het al zo laat?'

De sessie duurt normaal één uur en we zijn inmiddels bijna twee uur verder.

'Ik moet me haasten, want zo meteen komt er nog iemand', lacht Zahra.

Ik zeg haar dat het me spijt dat het zo uitgelopen is, maar ze vindt het niet erg.

'Geef niets. Tot een volgende keer. En schrijven, hè?'

Ze houdt de deur open en ik loop naar buiten richting mijn auto, twee straten verderop. Met een grote glimlach op mijn gezicht geniet ik van de zonnestralen. Mijn telefoon geeft aan dat het 11:11 uur is. Engelengetal. Tijd genoeg!

PROLOOG

11:08 uur. Hij moet het halen. Beatrice had hem verzekerd dat hij het zou gaan halen. Maar hij moet opschieten. Als hij maar niet te laat is. Het is de laatste kans die hij heeft om het goed te maken. Het feit dat hij de collectie opgekocht heeft, kan zijn gedrag maar ten dele compenseren. Wat is hij toch een klootzak geweest. Al die tijd is het zo duidelijk geweest. Het heeft er zo dik bovenop gelegen, maar hij heeft het niet gezien. Hoe laat zou het ook al weer gebeuren? Hij zet zijn auto op de invalidenparkeerplaats voor het ziekenhuis en gooit het portier open.

11:09 uur. Dan maar even zo. Het moet maar even zo. Hij rent op volle snelheid. Tweede verdieping, had zijn vrouw gezegd.

Kamer 22.

11:10 uur. Voor de lift staan mensen te wachten. Daar heeft hij nu geen tijd voor. De trap. Hij slaat de oneven treden over. Eerste verdieping. Sneller. Hij voelt zijn bovenbenen branden. Tweede verdieping. Deuren open gooien. Hij botst tegen een oude vrouw aan. ‘Sorry’, roept hij.

Kamer 19, 20, 21. Kamer 22. Hij hoort een mannenstem die hij kent zeggen: ‘Het spijt me dat ik jullie zo achter moet laten.’

Robert gooit de deur open en roept:

‘STOP. IK HEB HET!’

DRIE MAANDEN EERDER

1.

‘Schiet op. Je komt nog te laat. Het is al tien over elf geweest. Je weet dat Katharina er een strak schema op nahoudt en dat te laat komen niet in haar programma past.’

‘Ja mam, strakker dan het reisschema van een migrerende zangvogel’, reageert Charlie bits.

Net als vorig jaar heeft ze dit deze week voor haar eindexamen biologie moeten leren. Ze baalt dat ze niet samen met haar vrienden en vriendinnen op kamers kan in een studentenstad. Zij moet nu verplicht een jaar langer doorbrengen in een klein dorp in Nederland. Het voelt alsof ze een jaar stilstaat in haar ontwikkeling en haar onlangs behaalde rijbewijs kan dat slechts gedeeltelijk goedmaken. Het verhaal van de boslijster weet ze zich nog te herinneren van de leerstof van twaalf maanden geleden. Onderzoekers van een universiteit hebben een aantal Amerikaanse boslijsters van een zendertje voorzien en ontdekten zo dat de tocht van de boslijsters van Noord-Amerika naar de tropen, en terug, volgens een strakke planning verloopt. De route van de reis varieert nog wel, maar de vertrekdatum van hun tocht blijkt hooguit drie dagen van een gemiddelde datum af te wijken. Vooral de aankomstdatum in het voorjaar is belangrijk, want als de vogels te laat zijn, dan zijn de meeste broedplaatsen in Noord-Amerika al bezet. Als de boslijsters te vroeg zijn, is er te weinig voedsel voorhanden.

‘Ik pak nog even mijn schrift en mijn boek en dan ben ik weg.’

Charlie loopt door de woonkamer over de houten parketvloer naar de piano. Ze houdt van die piano. Ze houdt van het geluid van de

snaren, die bij iedere aanslag een golf aan trillingen door de lucht sturen.

Wanneer Charlie alleen is, zet ze de klep open, zodat ze de trilling nog beter door zich heen voelt gaan. De piano is zo'n model waarmee je ook in een '*silent-mode*' kunt spelen, maar dat doet ze niet vaak. Ze houdt te veel van de akoestische trillingen en bovendien vinden haar ouders het een genot om naar haar te luisteren. Haar inmiddels vijfde oefenboek ligt op de piano, maar haar huiswerkschrift ligt er niet bij.

'Mam, waar heb je mijn schrift gelaten?'

'Alsof ik dat moet weten', zegt haar moeder. 'Je bent oud genoeg om het zelf op te ruimen. Maar kijk eens in de witte glazenkast.'

De witte kast staat tegenover de piano en in twee stappen staat ze voor de paneeldeurtjes. Charlie duwt op een van de deurtjes en ziet het schrift liggen.

Eén keer per week gaat ze naar de pianoles van Katharina. Die geeft haar aan het eind van de dertig minuten durende les oefeningen mee die Charlie vervolgens een week lang thuis kan uitvoeren. Pianohuiswerk is overigens niet haar favoriete buitenschoolse bezigheid! Op school krijgt ze in haar eindexamenjaar al genoeg huiswerk. Meestal doet ze haar verplichte piano-oefeningen pas een uurtje voordat de pianoles begint. Gelukkig pikt ze het snel op en lukt het haar om in de les te laten zien dat ze thuis weer iets geleerd heeft, ook al is het niet zoveel als ze had kunnen leren.

Leuker dan haar pianohuiswerk is het voor Charlie om de liedjes waar ze zelf van houdt te spelen op haar piano. Het allerleukst vindt ze het om zelf muziek te schrijven.

Ze heeft altijd een melodie in haar hoofd. Dat begint al op het moment dat ze 's ochtends wakker wordt. Ze heeft geen idee waar het vandaan komt. Misschien een stukje muziek dat ze eerder die dag